

Arrest

nr. 288 505 van 4 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 8 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 augustus 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 augustus 2019 om internationale bescherming.

Op 27 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 13 september 2021 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. X van 8 oktober 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 8 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Je beweert te zijn geboren in 2004 in het dorp Shar Mokhay in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Je groeide op in een gezin met 8 kinderen. Je vader werkte voor anderen als landbouwer en arbeider. Je oom was eveneens landbouwer op eigen gronden. Je dorp stond onder de controle van Daesh. Ongeveer anderhalf jaar voor je vertrek ging je studeren aan de madrassa van je dorp. De imam sprak de studenten vaak over de jihad. Op een dag kwamen Daeshstrijders langs in de madrassa. Ze nodigden jou en nog een zestal andere jongens uit op een koranlezing. Jullie gingen in op de uitnodiging. Eerst kregen jullie een lezing over de jihad waarbij de Daeshleden jullie probeerden te overtuigen je aan te sluiten en jihad te voeren tegen de ongelovigen. Daarna kregen jullie schietoefeningen op poppen die jullie aanvankelijk weigerden te doen, waarna jullie mishandeld werden en ze onder dwang toch moesten uitvoeren. Daesh liet jullie naar huis gaan en eenmaal thuisgekomen vertelde je je ouders wat er was gebeurd. Ze reageerden boos omdat je zonder hun toestemming was meegegaan. Je bleef nog enkele dagen thuis en ging niet meer naar de madrassa vooraleer je je dorp verliet om naar het buitenland te trekken. Na ongeveer een jaar reizen door landen als Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Kroatië Slovenië, Italië en Frankrijk kwam je op 11 augustus 2019 aan in België. Op 12 augustus 2019 vroeg je internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Je legde geen documenten voor ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming. Op 27 april 2021 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jouw herkomst uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar en dus ook niet aan de door jouw aangehaalde vluchtmotieven. Jij diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze beslissing werd echter weer ingetrokken door het CGVS en dit naar aanleiding van de machtsovername door de taliban. Op 8 oktober 2021 werd jouw beroepsprocedure door de RvV beëindigd. Jouw beroep werd verworpen omdat de bestreden beslissing reeds was ingetrokken door het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat je geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De reden dat je niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat je niet aannemelijk maakte afkomstig te zijn uit het district Deh Bala.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure jouw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande je bij het begin van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op je schouders rust (zie notities CGVS, p. 2-3), blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen duidelijk dat je niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan je beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór jouw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over je eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die je stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In jouw dossier stelde de commissaris vast dat je weinig coherente verklaringen aflegde over de Afghaanse kalender en de landbouw in jouw regio en er daarnaast niet in slaagde doorleefde verklaringen over de veiligheidssituatie in jouw regio van herkomst te geven.

Om te beginnen zijn er jouw verklaringen over de Afghaanse kalender en de landbouw, die niet coherent zijn en hierdoor afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van je beweerde herkomst uit Deh Bala. In je opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS beweerde je steeds analfabeet en ongeschoold te zijn (Fiche niet-begeleide minderjarige; Verklaring DVZ, punt 11; CGVS, p. 9). Bovendien verklaarde je bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet vertrouwd te zijn met de Afghaanse kalender. Dit komt ter sprake wanneer gepeild wordt naar het moment van jouw vertrek uit je dorp en naar het jaartal volgens de Afghaanse kalender gevraagd wordt, wat je niet weet. Wanneer vervolgens gevraagd wordt of je de Afghaanse kalender kent, antwoord je van niet (CGVS, p. 8). Het is echter wel opvallend dat in de loop van het persoonlijk onderhoud je zowel spontaan als niet spontaan toch de Afghaanse benamingen van een aantal maanden geeft. Wanneer het CGVS je op het einde vraagt naar

een verklaring voor het vermelden van de Afghaanse benamingen van enkele maanden terwijl je de Afghaanse kalender niet beweerde te kennen, antwoord je dat je niet alle maanden kent en je de namen van de maanden bovendien ook niet in volgorde kent (CGVS, p. 14, 21 en 31). Hoewel het aannemelijk is dat je als ongeschoolde en analfabete jongere slechts beperkt vertrouwd bent met de Afghaanse benamingen van maanden, kan er verwacht worden dat de beperkte kennis die je hebt van de maanden rechtstreeks verband houdt met je onmiddellijke leefwereld in je regio van herkomst. Zo is het niet onredelijk om van jou te verwachten dat jij als zoon van een man die tarwe en maïs op de velden van anderen verbouwd in het dorp, in een regio waar landbouw de grootste bron van inkomsten van de lokale bevolking uitmaakt, weet in welke maanden of seizoenen deze gewassen voornamelijk worden geoogst en gezaaid. Wanneer hiernaar gepeild wordt, blijkt jouw kennis gebrekkig te zijn. Zo antwoord je met de maanden akrab en jawza op de vraag in welke periode van het jaar tarwe en maïs, respectievelijk worden gezaaid en geoogst (CGVS, p. 14). Akrab is de maand die grotendeels overeenkomt met de maand november in de Gregoriaanse kalender en jawza met de maand juni. Het is opvallend dat iemand die niet zo goed vertrouwd is met de Afghaanse kalender toch de benamingen van maanden geeft als antwoord op de vraag naar oogst- en zaaiperiodes en niet spontaan de seizoenen vermeldt. Er zou bovendien verwacht worden dat je op zijn minst weet dat de gewassen niet in dezelfde seizoenen of maanden worden gezaaid en geoogst. Uit de achtergrondinformatie blijkt immers dat in jouw regio van herkomst maïs en tarwe in de tegenovergestelde seizoenen en maanden worden gezaaid en geoogst. Dat betekent dat jouw verklaringen wel correct zijn voor tarwe maar niet voor maïs, die in de maanden juni en juli wordt gezaaid en wordt geoogst in oktober. Dit lijkt dan ook te wijzen op slecht ingestudeerde kennis. Ook wanneer je later de wintermaanden opnoemt, sla je de bal mis door de maanden saur, jawza en saratan op te noemen (CGVS, p. 21). Deze komen overeen met de maanden mei, juni en juli, de maanden waarin de tarwe wordt geoogst. Jouw verklaringen tonen in ieder geval aan dat je niet goed vertrouwd bent de Afghaanse kalender, maar er zijn hoe dan ook sterke bedenkingen te maken bij jouw verklaringen over de landbouw in jouw beweerde regio van herkomst.

Verder verklaar je dat er naast tarwe en maïs ook nog andere gewassen bij jullie worden verbouwd zoals papavers en rijst, maar over de papavers kun je achteraf echter niets meer vertellen. Wanneer het CGVS expliciet naar de papaverteelt vraagt, zeg je eerst dat je er niets over weet en dat je niet weet of er wel papavers werden geteeld. Vervolgens verklaar je dat er in jouw dorp geen papavers werden geteeld maar mogelijk wel in andere dorpen. Je hebt ook geen idee of er vroeger wel papavers werden geteeld in het dorp (CGVS, p. 13-14). Niet alleen zijn jouw verklaringen weinig eensluidend te noemen. Het gegeven dat je niet weet of er vroeger papavers in je dorp werden geteeld, doet de wenkbrauwen fronsen. Uit de achtergrondinformatie blijkt overigens dat Daesh bij hun opkomst in 2015 een verbod uitvaardigde op opium omwille van religieuze redenen. Daesh waarschuwde landbouwers tegen het aanplanten van opium en vernietigde zelfs opiumoogsten in het district Deh Bala en het naburige district Achin. In 2017 arresteerden ze acht landbouwers in Deh Bala omdat ze papavers verbouwden, wat betekent dat er op sommige plaatsen nog papavers waren aangeplant. Het is dus weinig aannemelijk dat je zo weinig over de papavers in je district weet te vertellen, in het bijzonder omdat er acties van Daesh mee gepaard gingen die een grote impact hadden op het leven van de landbouwers die hierdoor een groot deel van hun inkomsten misliepen.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat je verklaringen over de veiligheidssituatie, de aanwezigheid van de verschillende strijdende partijen en hun controlegebieden heel algemeen of weinig concreet zijn en daardoor ook niet doorleefd overkomen. Over de komst van Daesh, toen jij ongeveer 10 jaar oud was, vertel je correct dat er toen gevechten plaatsvonden, tussen Daesh en de taliban, maar of je leven toen veranderde herinner je je niet echt. Het leven zou moeilijk zijn geworden, antwoord je in voorwaardelijke wijs. Je hoorde je ouders ook vertellen over de gevechten en de hoe wreed Daesh optrad tegenover mensen (CGVS, p. 29-30). Je verklaart correct dat Daesh nagenoeg het hele district in handen kreeg nadat ze eerder de taliban hadden verslagen en verjaagd uit het district (CGVS, p. 30-31). Ook jouw dorp was in handen van Daesh, maar over het leven onder Daeshbewind blijf je aan de oppervlakte. Zo vertel je dat er regelmatig Daeshleden naar het dorp kwamen en de plaatselijke madrassa bezochten, dat ze mensen in het dorp zonder enige reden mishandelden maar nooit hadden onthoofd zoals op andere plaatsen wel was gebeurd. Namen van leiders die in je dorp kwamen of leden die de mensen toespraken ken je niet, terwijl er verwacht zou zijn dat deze mensen zich hoe dan ook bekend zouden moeten hebben gemaakt aan de inwoners van het dorp. Wel ken je de naam van hun allergrootste leider, Abdul Khaleq (CGVS, p. 24-27, 29). Over deze persoon werd slechts informatie gevonden tot 2016. Daarna is er niets meer over hem geweten. Het is op basis van de laatste berichtgeving moeilijk in te schatten of deze persoon nog steeds fungeerde als leider laat staan nog in leven was. Over bepaalde regels die Daesh oplegde, vertel je correct dat mannen hun baard moesten laten groeien en vrouwen binnen moesten blijven en iedereen naar hun islamitische radiostation Minar moest luisteren (CGVS 31-

32). Nergens kon een spoor terug gevonden worden van de naam van het radiostation. In de geraadpleegde bronnen is er steeds sprake van Voice of the Caliphate of Khelafat Ghag. Gevraagd naar wat mensen konden doen als er een conflict was ontstaan, zeg je dat er een jirga konden worden georganiseerd om te bemiddelen en tot een oplossing te komen (CGVS, p. 32). Dit lijkt enigszins tegenstrijdig met de informatie die Daesh via pamfletten in jouw district verspreidde in 2015, waarin ze stelden dat vrouwen niet zomaar hun huis mochten verlaten en conflicten niet langer door middel van een jirga mochten worden beslecht maar moesten worden voorgelegd aan Daeshleiders.

Verder valt ook op dat je amper concrete informatie kunt geven over de incidenten en gevechten die plaatsvonden in je dorp of in de onmiddellijke en wijdere omgeving rond je dorp. Wat de incidenten betreft, komt de sluiting van de scholen naar voren wanneer je vertelt over de reden dat je zelf nooit naar school ging om veiligheidsredenen. Je legt op vraag van het CGVS uit dat Daesh mensen niet toelieten naar school te gaan en dat er tijdens de gevechten scholen beschoten werden en in brand gestoken werden. Slechts een school, die in het districtscentrum bleef open, geef je aan (CGVS, p. 9-10). Je blijkt echter niet te weten welke scholen precies getroffen waren en kent zelfs geen andere scholen in jouw omgeving dan de school in het districtscentrum. Toch is het niet onredelijk om van jou te verwachten dat je de school van Papin zou kennen, omdat die later werd omgevormd tot een belangrijke basis voor Daesh. Wat de gevechten betreft, kom je niet verder dan te stellen dat er gevechten nabij je dorp plaatsvonden, doordat je geweerschoten hoorde die soms tot wel drie uur lang konden aanhouden zonder te weten waar die gevechten precies plaatsvonden. Gevraagd naar bepaalde plekken waar (vaak) gevochten werd en waar Daesh zich ophield, antwoord je dat er over heel het district op allerlei plaatsen gevochten werd en Daesh zich overal bevond (CGVS, p. 30). Dit zijn bijzonder algemene verklaringen, want uit de achtergrondinformatie valt duidelijk af te leiden dat er veel Daeshmilitanten aanwezig waren op plaatsen als Papin, Gorgorei en Oghuz. Het is om die reden ook dat er op die plaatsen veel gevechten en explosies plaatsvonden en dit in het bijzonder in de maanden voor jouw vertrek. Wanneer jou de namen van deze drie plekken voorgezegd worden en jou gevraagd wordt wat je weet over de gevechten op deze plekken, bevestig je enkel dat er op de plaatsen gevochten werd maar meer dan dat ook niet. Over Papin zelf kan je niets meer vertellen omdat je er nooit geweest bent (CGVS, p. 31-33). Nochtans worden Gorgorei en Papin als de bolwerken van Daesh in Deh Bala omschreven, het waren plaatsen waar Daesh trainingskampen en zijn hoofdkwartier had en dit tot er in mei en juli van 2018 een gezamenlijk offensief van Amerikaanse en Afghaanse troepen de Daeshmilitanten verjoeg. Het is dan ook vreemd dat je deze plaatsen niet als dusdanig omschrijft. Eerder had je al gezegd dat je geen specifieke Daeshlocaties kende en dat ze zich vooral in de bergen bevonden (CGVS, p. 30). Op geen enkel moment noem je het offensief geleid door de Amerikaanse troepen dat in de maanden voor je vertrek plaatsvond, terwijl dit de grootst opdoffer voor Daesh betekende sinds hun komst naar Deh Bala. Tijdens het offensief vielen meer dan 150 Daeshdoden en werden meerdere hideouts vernield. In het licht van deze informatie is het opnieuw vreemd dat je stelt dat er gedurende de laatste maanden voor je vertrek geen grote gevechten plaatsvonden. Je beweert ook nooit iets te hebben gehoord over Amerikaanse troepen in het district. Het enige wat je weet is dat buitenlanders een bom dropten in het naburige district Achin (CGVS, p. 31), wat effectief gebeurde in 2017. Het gegeven dat je nooit iets van de Amerikaanse aanwezigheid in Deh Bala hebt gehoord, roept vragen op. In 2018 waren de Amerikanen immers niet aan hun proefstuk toe. Sinds 2015 mengden de Amerikanen zich in de strijd met drones. In 2015 kwamen tientallen taliban- en Daeshstrijders om in een waar droneoffensief. In de jaren die daarop volgden bleven de Amerikanen voornamelijk Daeshmilitanten en -bassissen op regelmatige basis met drones aanvallen. In 2017 vielen er ook burger-slachtoffers bij een van die aanvallen, wat aanleiding gaf tot een protestmars in Jalalabad. In datzelfde jaar claimde Daesh ook Amerikaanse slachtoffers te hebben gemaakt in Deh Bala toen ze een Afghaans-Amerikaanse aanval afweerden. In 2017 ondersteunden de Amerikaanse troepen de Afghaanse troepen ook meer en meer op het terrein. Van iemand die in een dorp onder de controle van Daesh woonde en waar het islamitische radiostation van de groepering de enige toegelaten mediabron was, kan niet anders verwacht worden dan dat er van de Amerikaanse inmenging in de strijd melding zou zijn gemaakt. Een nog belangrijker vaststelling is dat je geen idee blijkt te hebben van wat een drone precies is. Gevraagd naar droneaanvallen, zeg je dat daar niets van afweet. Vervolgens gevraagd of je weet wat een drone is, geef je toe dat niet te weten. Daarop legt het CGVS jou op een eenvoudige manier uit wat een drone is en dat dit toestel aanvallen en explosies veroorzaakt, waarna je erbij blijft dat je dit niet kent en enkel weet dat er bombardementen in je regio plaatsvonden (CGVS, p. 32-33). Hoewel aangenomen wordt dat de burgerbevolking niet altijd op de hoogte is van de manier waarop bombardementen worden uitgevoerd, is het gezien het enorme aantal drone-aanvallen in jouw regio sinds 2015 niet onredelijk om van jou te verwachten dat je met het woord drone of het concept vertrouwd zou zijn en minstens een voorbeeld van een drone-incident had kunnen geven. Dit laatste element onderstreept finaal je onbekendheid met de recente veiligheidssituatie in jouw regio. Zelfs van

iemand die op 14-jarige leeftijd zijn district verliet kan verwacht worden dat je concretere informatie geeft over de veiligheidssituatie, over de strijdende partijen, de belangrijkste strijdplaatsen. Al deze vaststellingen wijzen erop dat je niet in het district Deh Bala verbleef tot je beweerde vertrek aldaar in 2019.

Uit wat voorafgaat blijkt dat je je bewering dat je samen met je gezin in het dorp Shar Mokhay verbleef, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, niet aannemelijk hebt gemaakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die je er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor jouw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van jou noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat je in geval van terugkeer naar jouw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Je werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 4 december 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Je werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat het CGVS twijfels had over het feit of je wel degelijke altijd in Deh Bala had gewoond. Hierop reageerde je door te bevestigen dat je altijd in Deh Bala had gewoond en nergens anders (CGVS, p. 34). Je werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot jouw rechten én jouw plichten in dit verband. Er werd in het begin van het onderhoud uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, je evenmin de door jou aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet de waarheid hebt verteld over waar je verbleven hebt voor jouw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS je uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijf je ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in jouw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door jouw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar je vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen je je plaatsen van eerder verblijf verlaten hebt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over jouw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of je afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat jouw verklaringen over jouw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen jouw taak om jouw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan jou toe om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat je hierin manifest faalt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door jou afgelegde verklaringen en de door jou overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in jouw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Evenmin heb je elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 4 december 2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat jouw individuele situatie dermate gewijzigd is dat je hierdoor een nood aan internationale bescherming hebt, kan er redelijkerwijze van jou verwacht worden dat je zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar je geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er

redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de Taliban. Initieel richtte de

taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van “de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming”, van “de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorgs- en zorgvuldigheid” (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 22bis van de Grondwet.

In een eerste onderdeel van dit middel laat verzoeker wat betreft zijn leeftijd en herkomst het volgende gelden:

“1.A. De leeftijd van verzoeker

Verzoeker wenst allereerst de jonge leeftijd van verzoeker te benadrukken, die ten tijde van zijn verhoor 16 jaar oud was.

De jonge leeftijd van verzoeker vereist bijzondere voorzichtigheid bij het onderzoek van zijn asiëlverzoek in het algemeen, en van zijn verklaringen in het bijzonder.

Uit talrijke teksten, zowel in het Europees recht als in het Belgisch recht, blijkt immers dat de asielautoriteiten bij verzoeken om internationale bescherming van kwetsbare personen bijzondere voorzichtigheid moeten zijn en rekening moeten houden met hun kwetsbaarheid.

Artikel 20, lid 3, van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU bepaalt : « (...) »

Krachtens het Koninklijk Besluit tot vaststelling van de procedure voor het CGVS is het de taak van het CGVS om met deze kwetsbaarheid rekening te houden.

In zijn richtlijnen inzake verzoeken om internationale bescherming door minderjarigen wijst het UNHCR op de moeilijkheden die kinderen ondervinden wanneer zij hun verhaal proberen te verwoorden, en dringt het erop aan dat het begrip “voordeel van de twijfel” in ruime zin wordt toegepast in het geval van een asiëlverzoek van een minderjarige.

« (...) »¹

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een beslissing van 06 december 2007 reeds geoordeeld dat het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar rekening had gehouden met de leeftijd van de betrokkene, maar dat dit niet het geval was voor de motivering van de beslissing:

« (...) » (nous soulignons)

Bovendien heeft ieder kind krachtens artikel 14, lid 3, onder d), van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, artikel 12 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind en artikel 24, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het recht te worden gehoord in alle aangelegenheden die hem of haar betreffen.

Deze normen zijn rechtstreeks toepasselijk in het Belgische recht.

Uit de Algemene Opmerking nr. 12 "Het recht van het kind om te worden gehoord" van het Comité inzake de Rechten van het Kind blijkt dat: "De Staten die partij zijn, moeten ervoor zorgen dat het kind zijn mening kan geven 'over elke aangelegenheid die hem of haar aangaat', hetgeen de tweede kwalificatie van dit recht vormt : het kind moet worden gehoord als de aangelegenheid die wordt behandeld hem of haar aangaat. Dit basisvereiste moet in acht worden genomen en in ruime zin worden opgevat.

In dit verband moeten de door het CGVS gestelde voorwaarden kindvriendelijk en relevant zijn en het kind in staat stellen zijn mening te geven over alle belangrijke kwesties, zoals de verwesterlijking, de beperking van sommige van zijn vrijheden, het risico van rekrutering of de huidige levensomstandigheden in Afghanistan.

De Commissie voor de rechten van het kind stelt in punt 42: "(...)"

In dit geval heeft het CGVS een nieuwe beslissing genomen (na de nietigverklaring door deze Rechtsmacht), zonder M. (...) opnieuw te horen over zijn herkomst (ondanks de elementen die in de vorige zaak aan de orde waren gesteld), of over zijn verwestering, of over het huidige risico van rekrutering en nog minder over de huidige levensomstandigheden (humanitaire situatie) in Afghanistan. Toch zijn deze elementen doorslaggevend bij de analyse van de toekenning van de vluchtelingenstatus of van subsidiaire bescherming (zie infra).

Dat dit absoluut onaanvaardbaar is.

1.B.De herkomst van verzoeker

M. (...)s bijzonderheid is zijn migratiereis, die in feite nog langer is dan wat hij aan het CGVS heeft aangegeven,

Inderdaad, M. (...) verliet zijn dorp meer dan 4 jaar geleden toen hij nog geen 12 jaar oud was.

Dit verklaart waarom hij geen recente informatie kan geven over de veiligheidssituatie.

Tegenpartij wijst de herkomst van verzoeker immers af op grond van het feit dat hij de recente gebeurtenissen in zijn provincie niet kent (zie hierboven) en op grond van het feit dat hij geen precieze informatie kan geven over de Afghaanse maanden met betrekking tot de verschillende stadia van de landbouw in zijn dorp van herkomst.

Wat dit laatste punt betreft, heeft M. (...) duidelijk aangegeven dat hij de Afghaanse maanden niet kent (blz. 8), hetgeen verklaart waarom hij over dit onderwerp niet precies kan zijn.

Het is dus moeilijk hem iets te verwijten.

Bovendien is tegenpartij verbaasd over de door de jongere verstrekte informatie over de papaverteelt in zijn dorp, aangezien deze niet zou overeenstemmen met de "algemene informatie" waarover zij beschikt.

Een dergelijke benadering kan moeilijk worden aanvaard : uit de eigen bekentenis van tegenpartij blijkt duidelijk dat de door haar verstrekte informatie is gebaseerd op algemene verslagen en niet specifiek betrekking heeft op het dorp van M. (...).

Gelet op de beginselen van zorgvuldigheid, behoorlijk bestuur en voorzorg die ten aanzien van een kind worden versterkt, kan niet worden geoordeeld dat de beslissing voldoende is gemotiveerd om ervan uit te gaan dat M. (...) niet uit Deh Bala afkomstig is.

Bovendien negeert tegenpartij alle andere informatie die M. (...) over zijn district heeft verstrekt, waardoor het moeilijk is te betwisten dat hij niet uit die streek afkomstig is :

(...)

(pagina 6)

(...)

(pagina 7)

(...)

(pagina 9)

(...)

(pagina 18)

(...)

(pagina 20)

(...)

(pagina 21)

Verzoeker heeft de tijd genomen om alle vragen die de beschermingsfunctionaris hem heeft gesteld over het onderdeel betreffende zijn regio van herkomst (het begin van het onderdeel is aldus geformuleerd "HERKOMST") te beantwoorden, zodat het Hof zelf kan vaststellen dat de vragen bijzonder grondig en nauwkeurig waren.

Verzoeker heeft alle vragen perfect beantwoord. Tegenpartij heeft dienaangaande geen enkel punt aangevoerd.

Dit is bijzonder betreuenswaardig, vooral wanneer men weet dat de beslissing betrekking heeft op een kind zodat zij in zijn hoofde bijkomende verplichtingen heeft (zie infra).

In het licht van deze elementen kan niet worden betwist dat verzoeker afkomstig is uit Deh Bala.

1.C. De analyse op grond van artikel 48, lid 3, van het Verdrag van Genève

Tegenpartij had de redenen voor verzoekers vertrek uit zijn district (rekrutering door Daesh en levensgevaar) moeten onderzoeken.

Hij heeft talrijke vragen beantwoord over zijn opleiding in een door Daesh beheerd centrum en over zijn vlucht.

Tegenpartij vermijdt echter een analyse van deze elementen onder het voorwendsel dat, aangezien verzoeker niet "voldoende geloofwaardig" is geweest over zijn plaats van herkomst, de vrees die zijn vlucht heeft gerechtvaardigd, niet hoeft te worden onderzocht.

Door een dergelijke houding aan te nemen, die in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen, moet de beschikking worden herzien.

Verzoeker moet de vluchtelingenstatus worden toegekend of, op zijn minst, de beslissing moet nietig worden verklaard en M. (...) moet opnieuw worden gehoord wat zijn reis betreft."

Vervolgens voert verzoeker in dit middelonderdeel nog een algemeen betoog over de beperking van de fundamentele vrijheden van het kind of de volwassene in Afghanistan. Hij wijst erop dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan (onder meer) zal worden geconfronteerd met de verplichtingen om passende kleding te dragen, om een baard te laten groeien, om zijn kapsel aan te passen en om zijn godsdienst strikt te belijden, met de beperkingen van de leerinhoud, van de omgang met andere kinderen (vooral meisjes) en van de vrijheid van meningsuiting en met het verbod om naar muziek te luisteren.

Hierna gaat verzoeker in op zijn vrees omwille van zijn verwestering. Hij betoogt dat hij al enkele jaren in België verblijft en dat hij *"een hele reeks dingen (heeft) gedaan om zich in de Belgische bevolking te integreren en zich aan haar waarden aan te passen"*. Hij voert voorts een algemeen betoog op basis van rechtspraak van de Raad en algemene landeninformatie over de risico's voor verwesterde Afghanen in geval van terugkeer naar Afghanistan en over de bewijslast.

Ten slotte gaat verzoeker in dit middelonderdeel nog in op het risico voor Afghaanse kinderen om het slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering door de taliban en wijst hij erop dat hij kon verklaren dat hij door Daesh was gerekruteerd, zodat in zijn geval het risico van gedwongen rekrutering dubbel is.

In een tweede onderdeel van het middel meent verzoeker dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Hij schetst vooreerst de achtergrond van de situatie na de machtsovername door de taliban voor Afghaanse asielaanvragers, waarna hij een uitgebreide uiteenzetting over de humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan en over de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis geeft. Hij meent dat de humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood, en licht dit omstandig toe.

2.2. Stukken

2.2.1. In de stukkenbundel die bij het verzoekschrift wordt gevoegd refereert verzoeker aan de volgende nieuwsberichten en rapporten, waarvan hij telkens de weblinks geeft:

- Nansen, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021 (stuk 1);
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018 (stuk 2);
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022 (stuk 3);
- UNOCHA, *"Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights"*, 8 februari 2022 (stuk 4);
- UNOCHA, *"Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022)"*, 11 januari 2022 (stuk 5);
- OHCHR, *"Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan"*, 7 maart 2022 (stuk 6);
- World Food Programme (WFP), *"Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan"*, 25 januari 2022 (stuk 7);

- World Food Programme (WFP), “Afghanistan Emergency” (stuk 8);
- World Food Programme (WFP) en Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, “Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook”, 2022 (stuk 9);
- United Nations, “Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan”, 15 maart 2022 (stuk 10);
- EASO, “Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report”, januari 2022 (stuk 11);
- EASO, “COI Query Response Afghanistan”, 2 september 2020 (stuk 12);
- EASO, “Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”, december 2017 (stuk 13);
- U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”, februari 2022 (stuk 14);
- ACLED, “Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February”, 17 februari 2022 (stuk 15);
- ACLED, “Regional Overview: South Asia and Afghanistan”, 3 februari 2022 (stuk 16);
- OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »”, 26 maart 2021 (stuk 17);
- Asylas, “Afghanistan: Joint report on Westernised young males returnees”, augustus 2017 (stuk 18);
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, “Humanitarian Programme Cycle 2022”, januari 2022 (stuk 19);
- Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis”, 17 maart 2022 (stuk 20);
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity”, 18 januari 2022 (stuk 21);
- UN News, “Avoid starvation - ‘Immediate priority’ for 3.5 million Afghans”, 3 december 2021 (stuk 22);
- UN News, “Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever”, 11 januari 2022 (stuk 23);
- Reuters, “U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations”, 4 februari 2022 (stuk 24);
- Reuters, “Afghans face ‘avalanche of hunger and destitution’ - UN agency”, 14 december 2021 (stuk 25);
- Jurist, “Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”, 13 maart 2022 (stuk 26);
- Le Monde, “Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan”, 24 oktober 2021 (stuk 27);
- Le Parisien, “Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d’anciens responsables”, 15 september 2021 (stuk 28);
- Le Monde, “« Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs”, 21 november 2021 (stuk 29);
- Le Monde, “Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »”, 7 januari 2022 (stuk 30);
- La Libre, “Les Afghans aussi méritent notre aide”, 23 maart 2022 (stuk 31);
- NPR, “Parents selling children shows desperation in Afghanistan”, 31 december 2021 (stuk 32);
- The Conversation, “Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie”, 8 februari 2022 (stuk 33);
- Le Courrier, “Famine afghane: la grande hypocrisie”, 27 februari 2022 (stuk 34);
- UK Home Office, “Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children”, april 2021 (stuk 35);
- Asylas, “Afghanistan: COI Repository”, 31 maart 2022 (stuk 36);
- Ouest-France, “Reportage. Dans l’Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs”, 6 april 2022 (stuk 37);
- L’express, “Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans ?”, 16 augustus 2021 (stuk 38).

2.2.2. In haar nota houdende “Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure” refereert verwerende partij aan het “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van de Nederlandse Rijksoverheid van maart 2022 en aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.2.3. Op 8 maart 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van

5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) ten aanzien van hem noch een gegronde vrees in de zin van het Verdrag van Genève kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet nu hij zijn bewering dat hij samen met zijn gezin in het dorp Shar Mokhay verbleef, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan, omdat (B) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk

handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die verklaart Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met Daesh die hem en de andere studenten gedwongen probeerden te rekruteren, voorhoudt in het jaar 2004 geboren te zijn in het dorp Shar Mokhay, in het district Shinwar/Deh Bala van de provincie Nangarhar, en er heel zijn leven te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2018 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met 'Voorgaande verzoeken', stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, vraag nr. 10; stuk 7, map met 'Voorgaande verzoeken', stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Er kan van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij de kennis heeft waaruit kan blijken dat hij aldaar opgegroeid is en 14 jaar heeft gewoond. Voorts verklaarde verzoeker analfabeet te zijn (adm. doss., stuk 7, map met 'Voorgaande verzoeken', stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, vraag nr. 11; stuk 7, map met 'Voorgaande verzoeken', stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-11). Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, de (socio-)politieke aspecten en de veiligheidssituatie van Afghanistan, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan worden verwacht van iemand met zijn profiel. Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen kan aantonen dat hij er zijn hele leven verbleven heeft.

Daarbij kan er nog op worden gewezen dat artikel 24 van het Handvest als volgt luidt:

"De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag (...)."

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het bijgevolg aangewezen om artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door verzoeker eveneens aangevoerd. Deze bepaling luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, § 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, § 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, §§ 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Waar verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Ook werd verzoeker op 4 december 2020 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de adjunct-commissaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking en niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij samen met zijn gezin in het dorp Shar Mokhay, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, verbleef.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure niet één stuk neerlegde ter staving van zijn relaas, identiteit of herkomst. De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-38) heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Voorts volgt de Raad de adjunct-commissaris waar deze erop wijst dat uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk blijkt dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan je beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór jouw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over je eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die je stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In jouw dossier stelde de commissaris vast dat je weinig coherente verklaringen aflegde over de Afghaanse kalender en de landbouw in jouw regio en er daarnaast niet in slaagde doorleefde verklaringen over de veiligheidssituatie in jouw regio van herkomst te geven.

Om te beginnen zijn er jouw verklaringen over de Afghaanse kalender en de landbouw, die niet coherent zijn en hierdoor afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van je beweerde herkomst uit Deh Bala. In je opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS beweerde je steeds analfabeet en ongeschoold te zijn (Fiche niet-begeleide minderjarige; Verklaring DVZ, punt 11; CGVS, p. 9). Bovendien verklaarde je bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet vertrouwd te zijn met de Afghaanse kalender. Dit komt ter sprake wanneer gepeild wordt naar het moment van jouw vertrek uit je dorp en naar het jaartal volgens de Afghaanse kalender gevraagd wordt, wat je niet weet. Wanneer vervolgens gevraagd wordt of je de Afghaanse kalender kent, antwoord je van niet (CGVS, p. 8). Het is echter wel opvallend dat in de loop van het persoonlijk onderhoud je zowel spontaan als niet spontaan toch de Afghaanse benamingen van een aantal maanden geeft. Wanneer het CGVS je op het einde vraagt naar een verklaring voor het vermelden van de Afghaanse benamingen van enkele maanden terwijl je de Afghaanse kalender niet beweerde te kennen, antwoord je dat je niet alle maanden kent en je de namen van de maanden bovendien ook niet in volgorde kent (CGVS, p. 14, 21 en 31). Hoewel het aannemelijk is dat je als ongeschoolde en analfabete jongere slechts beperkt vertrouwd bent met de Afghaanse benamingen van maanden, kan er verwacht worden dat de beperkte kennis die je hebt van de maanden

rechtstreeks verband houdt met je onmiddellijke leefwereld in je regio van herkomst. Zo is het niet onredelijk om van jou te verwachten dat jij als zoon van een man die tarwe en maïs op de velden van anderen verbouwd in het dorp, in een regio waar landbouw de grootste bron van inkomsten van de lokale bevolking uitmaakt, weet in welke maanden of seizoenen deze gewassen voornamelijk worden geoogst en gezaaid. Wanneer hiernaar gepeild wordt, blijkt jouw kennis gebrekkig te zijn. Zo antwoord je met de maanden akrab en jawza op de vraag in welke periode van het jaar tarwe en maïs, respectievelijk worden gezaaid en geoogst (CGVS, p. 14). Akrab is de maand die grotendeels overeenkomt met de maand november in de Gregoriaanse kalender en jawza met de maand juni. Het is opvallend dat iemand die niet zo goed vertrouwd is met de Afghaanse kalender toch de benamingen van maanden geeft als antwoord op de vraag naar oogst- en zaaiperiodes en niet spontaan de seizoenen vermeldt. Er zou bovendien verwacht worden dat je op zijn minst weet dat de gewassen niet in dezelfde seizoenen of maanden worden gezaaid en geoogst. Uit de achtergrondinformatie blijkt immers dat in jouw regio van herkomst maïs en tarwe in de tegenovergestelde seizoenen en maanden worden gezaaid en geoogst. Dat betekent dat jouw verklaringen wel correct zijn voor tarwe maar niet voor maïs, die in de maanden juni en juli wordt gezaaid en wordt geoogst in oktober. Dit lijkt dan ook te wijzen op slecht ingestudeerde kennis. Ook wanneer je later de wintermaanden opnoemt, sla je de bal mis door de maanden saur, jawza en saratan op te noemen (CGVS, p. 21). Deze komen overeen met de maanden mei, juni en juli, de maanden waarin de tarwe wordt geoogst. Jouw verklaringen tonen in ieder geval aan dat je niet goed vertrouwd bent de Afghaanse kalender, maar er zijn hoe dan ook sterke bedenkingen te maken bij jouw verklaringen over de landbouw in jouw beweerde regio van herkomst.

Verder verklaar je dat er naast tarwe en maïs ook nog andere gewassen bij jullie worden verbouwd zoals papavers en rijst, maar over de papavers kun je achteraf echter niets meer vertellen. Wanneer het CGVS expliciet naar de papaverteelt vraagt, zeg je eerst dat je er niets over weet en dat je niet weet of er wel papavers werden geteeld. Vervolgens verklaar je dat er in jouw dorp geen papavers werden geteeld maar mogelijk wel in andere dorpen. Je hebt ook geen idee of er vroeger wel papavers werden geteeld in het dorp (CGVS, p. 13-14). Niet alleen zijn jouw verklaringen weinig eensluidend te noemen. Het gegeven dat je niet weet of er vroeger papavers in je dorp werden geteeld, doet de wenkbrauwen fronsen. Uit de achtergrondinformatie blijkt overigens dat Daesh bij hun opkomst in 2015 een verbod uitvaardigde op opium omwille van religieuze redenen. Daesh waarschuwde landbouwers tegen het aanplanten van opium en vernietigde zelfs opiumoogsten in het district Deh Bala en het naburige district Achin. In 2017 arresteerden ze acht landbouwers in Deh Bala omdat ze papavers verbouwden, wat betekent dat er op sommige plaatsen nog papavers waren aangeplant. Het is dus weinig aannemelijk dat je zo weinig over de papavers in je district weet te vertellen, in het bijzonder omdat er acties van Daesh mee gepaard gingen die een grote impact hadden op het leven van de landbouwers die hierdoor een groot deel van hun inkomsten misliepen.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat je verklaringen over de veiligheidssituatie, de aanwezigheid van de verschillende strijdende partijen en hun controlegebieden heel algemeen of weinig concreet zijn en daardoor ook niet doorleefd overkomen. Over de komst van Daesh, toen jij ongeveer 10 jaar oud was, vertel je correct dat er toen gevechten plaatsvonden, tussen Daesh en de taliban, maar of je leven toen veranderde herinner je je niet echt. Het leven zou moeilijk zijn geworden, antwoord je in voorwaardelijke wijs. Je hoorde je ouders ook vertellen over de gevechten en de hoe wreed Daesh oprad tegenover mensen (CGVS, p. 29-30). Je verklaart correct dat Daesh nagenoeg het hele district in handen kreeg nadat ze eerder de taliban hadden verslagen en verjaagd uit het district (CGVS, p. 30-31). Ook jouw dorp was in handen van Daesh, maar over het leven onder Daeshbewind blijf je aan de oppervlakte. Zo vertel je dat er regelmatig Daeshleden naar het dorp kwamen en de plaatselijke madrassa bezochten, dat ze mensen in het dorp zonder enige reden mishandelden maar nooit hadden onthoofd zoals op andere plaatsen wel was gebeurd. Namen van leiders die in je dorp kwamen of leden die de mensen toespraken ken je niet, terwijl er verwacht zou zijn dat deze mensen zich hoe dan ook bekend zouden moeten hebben gemaakt aan de inwoners van het dorp. Wel ken je de naam van hun allergrootste leider, Abdul Khaleq (CGVS, p. 24-27, 29). Over deze persoon werd slechts informatie gevonden tot 2016. Daarna is er niets meer over hem geweten. Het is op basis van de laatste berichtgeving moeilijk in te schatten of deze persoon nog steeds fungeerde als leider laat staan nog in leven was. Over bepaalde regels die Daesh oplegde, vertel je correct dat mannen hun baard moesten laten groeien en vrouwen binnen moesten blijven en iedereen naar hun islamitische radiostation Minar moest luisteren (CGVS 31-32). Nergens kon een spoor terug gevonden worden van de naam van het radiostation. In de geraadpleegde bronnen is er steeds sprake van Voice of the Caliphate of Khelafat Ghag. Gevraagd naar wat mensen konden doen als er een conflict was ontstaan, zeg je dat er een jirga konden worden georganiseerd om te bemiddelen en tot een oplossing te komen (CGVS, p. 32). Dit lijkt enigszins tegenstrijdig met de informatie die Daesh via pamfletten in jouw district verspreidde in 2015, waarin ze stelden dat vrouwen niet zomaar hun huis mochten verlaten en conflicten niet langer door middel van een jirga mochten worden beslecht maar moesten worden voorgelegd aan Daeshleiders.

Verder valt ook op dat je amper concrete informatie kunt geven over de incidenten en gevechten die plaatsvonden in je dorp of in de onmiddellijke en wijdere omgeving rond je dorp. Wat de incidenten betreft, komt de sluiting van de scholen naar voren wanneer je vertelt over de reden dat je zelf nooit naar school ging om veiligheidsredenen. Je legt op vraag van het CGVS uit dat Daesh mensen niet toelieten naar school te gaan en dat er tijdens de gevechten scholen beschoten werden en in brand gestoken werden. Slechts een school, die in het districtscentrum bleef open, geef je aan (CGVS, p. 9-10). Je blijkt echter niet te weten welke scholen precies getroffen waren en kent zelfs geen andere scholen in jouw omgeving dan de school in het districtscentrum. Toch is het niet onredelijk om van jou te verwachten dat je de school van Papin zou kennen, omdat die later werd omgevormd tot een belangrijke basis voor Daesh. Wat de gevechten betreft, kom je niet verder dan te stellen dat er gevechten nabij je dorp plaatsvonden, doordat je geweerschoten hoorde die soms tot wel drie uur lang konden aanhouden zonder te weten waar die gevechten precies plaatsvonden. Gevraagd naar bepaalde plekken waar (vaak) gevochten werd en waar Daesh zich ophield, antwoord je dat er over heel het district op allerlei plaatsen gevochten werd en Daesh zich overal bevond (CGVS, p. 30). Dit zijn bijzonder algemene verklaringen, want uit de achtergrondinformatie valt duidelijk af te leiden dat er veel Daeshmilitanten aanwezig waren op plaatsen als Papin, Gorgorei en Oghuz. Het is om die reden ook dat er op die plaatsen veel gevechten en explosies plaatsvonden en dit in het bijzonder in de maanden voor jouw vertrek. Wanneer jou de namen van deze drie plekken voorgezegd worden en jou gevraagd wordt wat je weet over de gevechten op deze plekken, bevestig je enkel dat er op de plaatsen gevochten werd maar meer dan dat ook niet. Over Papin zelf kan je niets meer vertellen omdat je er nooit geweest bent (CGVS, p. 31-33). Nochtans worden Gorgorei en Papin als de bolwerken van Daesh in Deh Bala omschreven, het waren plaatsen waar Daesh trainingskampen en zijn hoofdkwartier had en dit tot er in mei en juli van 2018 een gezamenlijk offensief van Amerikaanse en Afghaanse troepen de Daeshmilitanten verjoeg. Het is dan ook vreemd dat je deze plaatsen niet als dusdanig omschrijft. Eerder had je al gezegd dat je geen specifieke Daeshlocaties kende en dat ze zich vooral in de bergen bevonden (CGVS, p. 30). Op geen enkel moment noem je het offensief geleid door de Amerikaanse troepen dat in de maanden voor je vertrek plaatsvond, terwijl dit de grootst opoffer voor Daesh betekende sinds hun komst naar Deh Bala. Tijdens het offensief vielen meer dan 150 Daeshdoden en werden meerdere hideouts vernield. In het licht van deze informatie is het opnieuw vreemd dat je stelt dat er gedurende de laatste maanden voor je vertrek geen grote gevechten plaatsvonden. Je beweert ook nooit iets te hebben gehoord over Amerikaanse troepen in het district. Het enige wat je weet is dat buitenlanders een bom dropten in het naburige district Achin (CGVS, p. 31), wat effectief gebeurde in 2017. Het gegeven dat je nooit iets van de Amerikaanse aanwezigheid in Deh Bala hebt gehoord, roept vragen op. In 2018 waren de Amerikanen immers niet aan hun proefstuk toe. Sinds 2015 mengden de Amerikanen zich in de strijd met drones. In 2015 kwamen tientallen taliban- en Daeshstrijders om in een waar droneoffensief. In de jaren die daarop volgden bleven de Amerikanen voornamelijk Daeshmilitanten en -basissen op regelmatige basis met drones aanvallen. In 2017 vielen er ook burgerslachtoffers bij een van die aanvallen, wat aanleiding gaf tot een protestmars in Jalalabad. In datzelfde jaar claimde Daesh ook Amerikaanse slachtoffers te hebben gemaakt in Deh Bala toen ze een Afghaans Amerikaanse aanval afweerden. In 2017 ondersteunden de Amerikaanse troepen de Afghaanse troepen ook meer en meer op het terrein. Van iemand die in een dorp onder de controle van Daesh woonde en waar het islamitische radiostation van de groepering de enige toegelaten mediabron was, kan niet anders verwacht worden dan dat er van de Amerikaanse inmenging in de strijd melding zou zijn gemaakt. Een nog belangrijker vaststelling is dat je geen idee blijkt te hebben van wat een drone precies is. Gevraagd naar droneaanvallen, zeg je dat daar niets van afweet. Vervolgens gevraagd of je weet wat een drone is, geef je toe dat niet te weten. Daarop legt het CGVS jou op een eenvoudige manier uit wat een drone is en dat dit toestel aanvallen en explosies veroorzaakt, waarna je erbij blijft dat je dit niet kent en enkel weet dat er bombardementen in je regio plaatsvinden (CGVS, p. 32-33). Hoewel aangenomen wordt dat de burgerbevolking niet altijd op de hoogte is van de manier waarop bombardementen worden uitgevoerd, is het gezien het enorme aantal drone-aanvallen in jouw regio sinds 2015 niet onredelijk om van jou te verwachten dat je met het woord drone of het concept vertrouwd zou zijn en minstens een voorbeeld van een drone-incident had kunnen geven. Dit laatste element onderstreept finaal je onbekendheid met de recente veiligheidssituatie in jouw regio. Zelfs van iemand die op 14-jarige leeftijd zijn district verliet kan verwacht worden dat je concretere informatie geeft over de veiligheidssituatie, over de strijdende partijen, de belangrijkste strijdplaatsen. Al deze vaststellingen wijzen erop dat je niet in het district Deh Bala verbleef tot je beweerde vertrek aldaar in 2019.

Uit wat voorafgaat blijkt dat je je bewering dat je samen met je gezin in het dorp Shar Mokhay verbleef, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, niet aannemelijk hebt gemaakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die je er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor jouw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld

dat ten aanzien van jou noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat je in geval van terugkeer naar jouw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Je werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 4 december 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Je werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat het CGVS twijfels had over het feit of je wel degelijke altijd in Deh Bala had gewoond. Hierop reageerde je door te bevestigen dat je altijd in Deh Bala had gewoond en nergens anders (CGVS, p. 34). Je werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot jouw rechten én jouw plichten in dit verband. Er werd in het begin van het onderhoud uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, je evenmin de door jou aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet de waarheid hebt verteld over waar je verbleven hebt voor jouw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS je uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijf je ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in jouw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door jouw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar je vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen je je plaatsen van eerder verblijf verlaten hebt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over jouw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of je afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat jouw verklaringen over jouw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen jouw taak om jouw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan jou toe om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat je hierin manifest faalt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door jou afgelegde verklaringen en de door jou overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in jouw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.”

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift zijn jonge leeftijd ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS en betoogt dat dit een bijzondere voorzichtigheid vereist bij het onderzoek van zijn asielerzoek en zijn verklaringen, doch hij toont niet *in concreto* aan dat *in casu* onvoorzichtig werd gehandeld door de adjunct-commissaris of dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd en kwetsbaarheid. Door louter te wijzen op het bestaan van algemene rechtsnormen over de rechten van het kind (waaronder het recht om te worden gehoord) blijft verzoeker daartoe in gebreke. Te dezen stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker op het CGVS in het Pashtu werd gehoord door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS en dat hij daarbij werd vergezeld van zijn voogd en raadvrouw, die op het einde van het onderhoud nog opmerkingen konden maken (adm. doss., stuk 7, map met 'Voorgaande verzoeken', stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1 en 35-36).

Voorts mist verzoekers betoog dat de adjunct-commissaris een nieuwe beslissing heeft genomen “*na de nietigverklaring door deze Rechtsmacht*”, zonder hem opnieuw te horen over zijn herkomst, over zijn verwestering, over het huidige risico van rekrutering of over de huidige levensomstandigheden (humanitaire situatie) in Afghanistan feitelijke grondslag, nu de Raad de vorige beslissing van het CGVS inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming niet vernietigd heeft, doch wel bij arrest nr. 261 890 van 8 oktober 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep heeft verworpen nadat werd vastgesteld dat deze beslissing werd ingetrokken.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn migratiereis in feite nog langer was dan wat hij aan het CGVS heeft aangegeven en dat hij zijn dorp verliet toen hij nog geen 12 jaar oud was, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker thans betoogt dat hij vier jaar onderweg was, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog had aangegeven zich niet te herinneren welke periode van het jaar of seizoen hij uit zijn dorp was vertrokken, maar te denken dat dit twee jaar voor zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS was en te vermoeden dat hij ongeveer een jaar onderweg geweest was (adm. doss., stuk 7, map met 'Voorgaande verzoeken', stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8), zonder enige verklaring of duiding daarvoor te geven. Met een dergelijk betoog verschoont noch vergoelijkt verzoeker zijn gebrekkige kennis over (de recente veiligheidssituatie in) de door hem voorgehouden regio van herkomst.

Door voorts nog te laten gelden dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij de Afghaanse maanden niet kent en dat dit verklaart waarom hij niet precies kan zijn over de verschillende stadia van de landbouw in zijn dorp van herkomst, doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat er sterke bedenkingen te maken zijn bij zijn verklaringen over de landbouw in zijn beweerde regio van herkomst nu hij, als zoon van een man die in het dorp tarwe en maïs verbouwde op de velden van anderen, in een regio waar landbouw de grootste bron van inkomsten van de lokale bevolking uitmaakt, niet wist dat de gewassen tarwe en maïs niet in dezelfde seizoenen of maanden worden gezaaid en geoogst. Bovendien verklaart hij hiermee niet waarom hij, als hij niet goed vertrouwd is met de Afghaanse kalender, toch de benamingen van maanden geeft als antwoord op de vraag naar de oogst- en zaaiperiodes en niet spontaan de seizoenen vermeldt.

Waar verzoeker er nog op wijst dat de door het CGVS verstrekte informatie over de papaverteelt is gebaseerd op algemene verslagen en niet specifiek betrekking heeft op zijn dorp, weerlegt noch ontkracht hij de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld tussen zijn verklaringen over de aanwezigheid daarvan in zijn dorp. Voorts brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat het verbod op papaverteelt dat Daesh in 2015 afkondigde wel in zijn district, maar niet in zijn dorp van tel zou zijn geweest, zodat hij met dit summiere betoog de pertinente motieven in de bestreden beslissing daarover, met name dat het weinig aannemelijk is dat hij zo weinig over de papavers in zijn district weet te vertellen, in het bijzonder omdat er acties van Daesh mee gepaard gingen die een grote impact hadden op het leven van de landbouwers die hierdoor een groot deel van hun inkomsten misliepen, niet weerlegt.

De informatie die verzoeker wel over zijn district heeft verstrekt, zoals over de dichtstbijzijnde dorpen, het districtscentrum, een school, overstromingen, een kanaal, wegen, aangrenzende districten, bergen, een kliniek, stammen en bekende personen van de stammen of van het district, doet aan de voorgaande conclusies over zijn ongeloofwaardige herkomst geen afbreuk. Zijn kennis over deze zaken weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis omtrent de landbouw en de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Bovendien kan de informatie die hij wel gaf eenvoudig worden ingestudeerd. Waar verzoeker het nog betreurt dat de adjunct-commissaris geen enkel punt heeft aangevoerd met betrekking tot de vragen die hij perfect beantwoordt heeft, wijst de Raad er nog op dat op de adjunct-commissaris geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen, ook niet wanneer deze op dat ogenblik nog minderjarig is.

Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij samen met zijn gezin in het dorp Shar Mokhay, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, verbleef. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de adjunct-commissaris de redenen van zijn vertrek uit zijn district (rekrutering door Daesh en levensgevaar) had moeten onderzoeken.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verder nog hekelt dat hij niet in staat gesteld werd zijn mening te geven over alle belangrijke kwesties, zoals de verwesterlijking, de beperking van sommige van zijn vrijheden, het risico van rekrutering of de huidige levensomstandigheden in Afghanistan, stelt de Raad

vast dat verzoeker deze kwesties in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt. Zo wijst hij in zijn verzoekschrift op zijn vrees wegens (gepercipieerde) verwestering en voert hij aan dat hij al enkele jaren in België verblijft en “*een hele reeks dingen (heeft) gedaan om zich in de Belgische bevolking te integreren en zich aan haar waarden aan te passen*”.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of*

Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ

5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een geponde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn woon- en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn identiteit, regio van herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa.

Voorts wijst de Raad er op dat uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels drie en een half jaar in België niet kan worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Hij voert in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij "*een hele reeks dingen (heeft) gedaan om zich in de Belgische bevolking te integreren en zich aan haar waarden aan te passen*", doch hij laat na dit enigszins te concretiseren, laat staan daarvan enig (begin van) bewijs bij te brengen. De Raad stelt verder vast dat, ondanks het feit dat verzoeker op veertienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, aangenomen kan worden dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die inmiddels meerderjarig is (adm. doss., stuk 7, map met 'Voorgaande verzoeken', stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, vraag nr. 4), zou in Afghanistan naar de *madrassa* zijn gegaan en spreekt Pashtou (*ibid.*, 'verklaring betreffende procedure'). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (ongeveer vijftien jaar oud) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Bovendien heeft verzoeker verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 7, map met 'Voorgaande verzoeken', stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), zodat kan worden aangenomen dat hij er nog over een netwerk beschikt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar drie en een half jaar in België is en een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad waar hij nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft het betoog van verzoeker over het bewind van de taliban en de beperkingen van zijn basisrechten, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker, die thans meerderjarig is, hier geen ander licht op. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ten slotte nog wijst op een risico van gedwongen rekrutering van kinderen door de taliban, stelt de Raad vast dat verzoeker de algemene informatie betreffende rekrutering niet op zijn eigen persoon betreft. Verzoeker weet, gelet op zijn thans meerderjarige leeftijd en persoonlijke omstandigheden, niet aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor rekrutering heeft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor gedwongen rekrutering door – Daesh of de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle

hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een

ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP)

anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 8 maart 2023 neergelegde aanvullende nota). De informatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt, is immers minder recent dan of ligt in dezelfde lijn als de informatie op basis waarvan deze analyse is gestoeld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zijn herkomst uit het dorp Shar Mokhay, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, niet aannemelijk maakt, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn vertrek uit Afghanistan, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of hij afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst en verblijf geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn beweerde land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt verzoeker geen schending aannemelijk van artikel 24 van het Handvest, van artikel 22*bis* van de Grondwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

2.3.9. Waar verzoeker ten volkomen subsidiaire titel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN